

Передплата

до «РУСЛАНА» вноситься:

в Австрії:

за чл. рік . . . 30 пер.
в п.р року . . . 10 пер.
за чверть року . . . 5 пер.
за місяць . . . 1-70 пер.

За границею:

чл. рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очи і думи ми вироби: а не возьмем мплости і віри не возьмем,
бо руске ми серце і віра руска.» — В Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Хорунщини). Експедиция місцеві в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише напередніе вастережене. — Рекламациі неопечатаніє вільні від порта. — Оголошенія звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесенія по 30 сот. від стрічки.

Перед ширшим зїздом Народного Комітету*).

(Надіслана статя).

Політика, яку Народний Комітет веде через своїх послів і яку апробує в своїм органі «Діло», є радикальна не лише що до самої тактики, в даних случаях оправданої, але она є крайно виворотова в тім напрямі, що відкинула всякі християнські принципи.

Я прочитав всі дотеперішні відозви Нар. Комітету, маю в добрій памяті всі бесіди наших послів йдучих за проводом сего політичного товариства, знаю добре єго орган «Діло» і «Свободу» і бачу ясно як на долони, що від Народного Комітету віє дух чисто земський.

Понад земські потреби, понад певного рода «rapem et circenses» Народний Комітет, представник і політичний керманіч на скрізь католицького народа, нічого більше не бажає.

А сей матеріалістичний світогляд Народного Комітету через єго орган «Діло» і «Свободу» обгортає нашу суспільність і вже, передовсім інтелігенцію, так оглушив, що она майже затрачує в собі почування надприродні. Скорше на Сагарі знайдеш жерельце студеної води, як від політичного ученика Нар. Комітету вчуєш бодай одно слово про ідею християнізму.

1) Народний Комітет ставить нам таких кандидатів на послів, про котрих дуже добре знає, що они для віри і Церкви зовсім байдужні або навіть є отверті атеїсти. І трудно, щоби кандидат маючи в руках патент від Нар. Комітету, і кількох академиків, котрі в особі безкритичної маси виборців кликали «славно», щоби сей кандидат не був вишов послом «з волі народа».

Що відтак такі послі, на сором нашого віруючого народа, підписують антирелігійне внесене Масарика, се є лише маленька шкода в порівнаню до евентуальностей в будучині

2) Народний Комітет своїми органами «Ділом» і «Свободою» убиває всякого християнського духа в житю політичнім і соціальнім, а всякі в тім напрямі

*). Радо даємо місце надісланій статі з поважних кругів нашого патріотичного духовенства, позаяк велику часть безуспішности нашої народної політики, недомагань і хиб нашої суспільности треба приписати тим обставинам, на які з такою щиростю вказав Вп. Автор. — Ред. Русл.

жалоби віруючої суспільности, передовсім духовенства, мали лише сей наслідок, що згадані дневники на якийсь час умовкали, щоби відтак тим сильнішу задати рану нашим християнським почуванням. Нпр. справа про супружу реформу!

І «Діло» інакше не могло і не може писати, скоро на робітників до сего свого органу покликував і покликує Нар. Комітет отвертих атеїстів.

3) Народний Комітет своєю повною абстиненцією від участі в житю релігійнім, в супереч звичаєви всіх тих політичних корпорацій, які опирають свою діяльність на засадах Євангелія, дає відражающую соблазнь своему народови.

4) Народний Комітет, не вводячи християнських принципів в політичне житє як найлучше випробованих підстав для добра народного, будує долю нашого народа на переминаючих засадах одиниць, котрі то одиниці якраз дали наглядно противний доказ, що на своїх пересвідченнях не є в силі забезпечити свого особистого інтересу, а хотять уцалити своїми змаганнями цілу 30-мільонову Русь-Україну!

Народний Комітет має ще більше гріхів проти Бога і Церкви, до яких ми ще вернемо, але ми ще оден єго блуд приневолені напаятувати. Кілько разів ми запротестували проти антирелігійної політики*) Народ. Комітету, сей час Народний Комітет через свій орган, замість вдаритись в груди і поправитись або отверто заявити, що відступає від християнства, страшив суспільність маревом «клерикальної партії» і розбиванем народної солідарности, а тимчасом зовсім не гнівав ся на витворюющую ся партію соціалістичну і радикальну, а радше в серці сприяв їй.

Тому то перед загальними зборами Н. К. сьмію поставити слідуочі резолюції:

I. Народний Комітет буде опирати свою політику строго на принципах християнсько-католицьких на віір католицьких партий політичних інших народів.

II. Народний Комітет буде дбати, щоби єго органи «Діло» і «Свобода», не тільки що не обиджали наших християнсько-католицьких почувань, але найпильно зазначають кождо прояву релігійно-церковного житя подібно як підносять кождий відрадий рух з житя просвітнього, економічного і суспільного.

*) Уже саме неузгляднюване релігії в своїй діяльності є проступком проти релігії.

Отсе одинокі наші бажаня, на які підпише ся найзагорільший «клерикал» і не буде й думати про якусь клерикальну партію.

З рукою на серці можемо запевнити Нар. Комітет, що він є в блуді, шукаючи вказівок до своїх плянів і свідоства моральности для себе у своїх осторожно вибраних приклонників: віруючий загал народа протестує проти безрелігійної політики, хоч би на народнім зїзді одобряла єї і ціла тисячка самих перших патріотів. Нехай Нар. Комітет памятає на слова великого єпископа з Poitiers, св. Іларія: «Уши народа є святійші як серця провідників».

Маємо вповні надію — і сеє лише надія спонукала нас до сего писаня — що Нар. Комітет заверне з дороги безрелігійної політики, лишаючи се кліщі, про котру сам колись скаже: Блаженъ мужъ, иже не идетъ на совѣтъ нечестивыхъ.

Голоси дневникарства про поведілкову бучу в державній раді.

(Дальше).

N. fr. Presse в ч. 15.562 з 17. грудня пише між иншим про ось що:

«Нинішню подію треба яко великий скандал і яко тяжкий промах проти всяких парламентарних житєвих можливостей осудити з найбільшою рішучістю. Злагоджує її готовість, з якою провідники сторонництва звинали ся. Але найтяжше потерпів парламентаризм, котрого вороги бачили вже дозріваюче на стеблах колосе. Бо чим більше зневажає ся посольську палату, тим небезпечнішим є напір за регуляміном, котрий як раз меншостям здавив би горло і запер би дух.»

Вказавши дальше на те, що в порівні пристрастий глядить ся вдоволення в тілесній пімсті, що послі нераз доходять до нестями уживаючи замість влучних аргументів — насили (dass die Argumente des Schlagens allen schlagenden Argumenten vorgezogen werden), пише дальше: «Політичними виновниками огидливих сцен в палаті були ниш Русини» і додає дальше: «Очевидно зробили Русини дурницю. Скоро про них почало ся говорити, стало відзивати ся сумліне австрійських сторонництв.»

«Чимало нароблено похибок що до Русинів, а навіть сегодня декотрі послі мали сумніви, чи з ними поступило ся справедливо. Проти їх технічної обструкції ужив президент давного оспорюваного способу, щоби т. зв. впливи відчитуват. не на початку але на кінці засіданя. Теперішній регулямін лишає до волі у важних і пильних случаях такі

впливи відчитувати також на кінці засідання. Президент не потребував одна-че відчитування в с і х впливів відрочува-ти на кінець засідання. Одначе парля-ментарні сторонництва по-дражнені Русинами, котрі в останній хви-лі хотіли станути проти угоди перед са-ним рішенням, заховали ся мовчливо супроти такого рішення президента, хоч звичайно такі проголошення з президії приймають недовірливо. В с і і менно сторонництва були одноі думки що до постанови, щоби ніякої технічної обструкції не стерпіти і переїти до дневного порядку понад уся-кими сумнівами. (Русини не зрозуміли сеї хвилі наслідком слабого політичного вишколення. Ред. Русл.) Нараз отже Ру-сини, котрих доля викликала була в остан-них часах певні симпатії, опинили ся зовсім відособненими. Навіть най-ліпші приятелі покинули їх і після великої метушні, яку викли-кала грізна подія з куснем пульта, була обструкція зовсім зломана“.

»Руска обструкція була наслідком бучі між рускими а польскими студента-ми на університеті. Там Русини опирали ся іматрикуляції на основі польского приреченя. Тамчасом приобіцяли їм се приреченя змінити на латинське, але при-реченя імовірно не додержано вповні. Се бажали рускі послы вимусити, але попали на нещасливу гадку, в хвилі, коли пала-та з найбільшим поспіхом бажала пола-годити угоду, здержати се насильно. На-слідком виборчої реформи вийшли Русини яко поважне сторонництво і висунули ся на передове місце на парламентарній ви-дівні. З сякою-такою обачно-стю і розумом, з мудрим хі-снованем як раз для народу корист-них обставин конечно дійшли би до практичних успіхів. Проти на-строю цілої палати, проти у-годи, проти цілої монархії вести обструкцію, позаяк не відчитано латинської формулки приреченя, як сего Русини могли сподівати ся, се був тяжкий про-мах і мусів конечно довести до пораженя“.

Отак пише N. fr. Presse не хрести-янсько-соціальна, не клерикальна і не шляхотско-польска а Руслан із нею в тім солідаризує ся, але щож на те по-радити, як пп. Цегельські, Лозинські et tutti quanti думають, що они в силі ро-бити вічні скандали в державній раді, а в східній Галичині завести роз-башацкі банди на лад македонських. Ко-ня кують, а жаба ноги підставляє! Vana sine viribus ira! і справедливо каже Die Zeit, що наймит шляхотський не міг гір-шої прислуги зробити рускому клібови, як Бачинський, а так само політика »Ді-ла« »Свободи« et consp. се на руку ко-венька всім ворогам Руси, бо платні агенти не вспілиб ліпше зробити сего.

(Кінець буде).

Злобні видумки д-ра Івана Франка.

Написав
Іван Верхратський.

(Дальше).

Байки.

Лисиця і Львиця.

Лисиця регіт підняла:
Одноє львиця львятко має—
На тоє львиця одвічає:
Одноє вправді, але льва!

Старий рак і молодий.

До молодого рак старий так прорікає:
Чому то раченя назад все помикає?

Мете мов помелом; не гарно молодець!
Ти синку наперед йди сміло на—впростець!
На те рачок: коб ви ласкаво показали,
За вами ми слідком усі би простували..

Осел в городі.

Хороший був цвітник; як слід го доглядали
Городярі і все ворота запирали,
Щоби не внадивсь гість непроханий в город.
Не ма що і казати: все лучше стеретти,
Аніж недбаючи до шкоди довести.
Потім, як шкода є, клени і на весь рот—
Тим лиху не поможе,
А лиху все не гоже.
Аж ось, як раз квітки заморської садили,
Забули і на встяж ворота одчинили,
Як би на те осел биля ворот шатавсь,
Тай гульк! собі в город прямишенько побравсь,
І ріжні квітки цікаво обзирає,
Відтак толочить цвіт, по грядочках бриває.
Зобачили ж его, тай далій за ослóm —
Парнули по хребті, осла прогнали вон,
Й таки сейчас за ним ворота і замкнули
(Тепер вже не забули!).

Осел біжить, рече і гірко нарікає:
Нівечили-ж мене, за що, те Біг лиш знає,
Та ще так пильно, бач, город той стерегутъ,
Як би не знати яке було прочудо тут.
Ви-б думали росте лопух тут й бодяки,
А то мовби на сміх цвітуть самі квітки!..

Воробець а соловій.

Товстенський воробець по дворищи шарив,
Клєвав пухке зерно, що в смітнику обрив.
В городі на рясній калині соловій
Любовно проквіляв; звук пісни привітний
Сріблóm в воздуху лєсь,
Чарує молодця, захвачує дівчину,
В сїдого старика викочує слєзину—
А воробець смієсь:
І хочесь соловію ті пісеньки співати,
Не лучше то в смітю зеренця пошукати!..

Клин і дрива.

Клин гірко нарікав, що в голову го били.
„О нависний“—дрива до клива говорили—
„Хотів би, що-би, тебе инакше панувати,
Така честь все тому, хто служить роздвяти!“

Щупачок.

Молодий щупачок
Зашибнувсь в ятрачок,
І сюди і туди
Він мотавсь і шатавсь,
Щоб уйти із біди,
І зубами все гриз,
Аж і сїтку програв
Тай у воду шустъ! вилав.
І рече: „хтоб пізнав,
Що в топилищи сїть.
Яж тепер в свободі
Стерегги мусь біди —
І хоть медом мастїть,
Впять здуритись не дам.
А щоб дуля врагам!..
Бач! там гарний кусок —
Се смачний хробачок!“
Хап! пролиг той кусець,
Аж ту удки зубець
За хавки го держить:
Не навчила тя сїть!

Крушина о дубі.

У лісі раз гукає так крушина:
„Хотіла-б знати я, яка причина,
Що дуба тут за князя поважають!
Тревалїсть ріст—ще не досить до того..
Подобу дуб зовсім не гарну має:
Дивїть, яке криве галузя і не много
На нїм є листу; ще й кора порепана
[і кострубата,
Як зацвите, то цвіту не видати —
А овочи—шкода і згадувати!“
На тоє бук і граб і другі дерева:
„На дуба говорять повірь тобі шкода,
Дуб дубом знай усе остане —
А ти хоч дмись, не дмись — таки все
[крух поганій!“

Весілочко кому а нашій курці смерть і

На сугорбі коло хатини,
Між корчами відьшини
Качурик там швакоче,
Цікаво курочку питає,
Нового що она із світу знає.
А курочка кокоче:
„Качурику мій милий,
Ой будемо ся веселили,
Знай, завтра газдонько весілочко
[справляє
Для любой дочки; хорошо погуляє
Гостий гурба; музика буде грати
І будуть танцювати..
А їсти Боже мій!.. і нам також прибуде..
До хати вже бачу ідуць у гості люде..“
У тім із за корча
Кухарка курку потягла,
Ножем під горло: чирк!
А наш качурик: швирк!
На втікача удрав,
Напуджений скричав:
Гайда через корчі—ой верть—круть,
[круть і верть..
Весілочко кому, а нашій курці смерть!..

Дуб і очерет.

„Диви, який то сильний я!
Хоть буря строгає лютує,
Хоть ливень є, борвій бушує,
Я не угну високого чола —
Твое-ж слабе і низкое стебло посполу
Із буряном зливний би дощ до долу,
Пред вітром гнеш ся ти мов паний,
Ох, очерете мій, то сором неказаний“.
Так гордий дуб гукає.
У тім із хмари блись! ужасний грім упав
І дуба розчахнув — і гордий вже лежить —
А смирний очерет і доси ще стоїть.

Лєн і перстенець.

Дрібенький, чистий лєн
У поли виростав,
І прямив листоньки,
Цвіт синій розвивав.
Аж де не взяв ся друг,
Кудрявий перстенець,
Давай улєстливо
До груди жать лєнець.
І раменами все
Лєн кріпше обійма,
Мабуть то перстенець
Так дуже лєн кохав.
Та бачте в перстенця
Сердечних обіймах,
Хороший лєн марнів,
А наконець учах.
Бував, довжників,
Мовби оттой лєнець,
Лихварь так обійма —
Словнісько пер стенець!..

Перепілка і єї діти.

По при зеленому гає
В рісенькому житці
Перепелічка залєгла,
Там діточок чи-мало вивєла,
Лучилось раз, стара у гає злетіла
А діточок самих лишила.
А діти, от як діти,
Давай деретись, термолити
То пискотїти,
То знов співать: о „хавав“ і „підпїлїть“.
Одно в тім крикнє: „цїть!
Ой хтось іде!
Страшний,
Жасний!“
Не чути вже
Між перепілками ні гомону ні сміху;
Оттой „жасний“ усім завдав поміху.
Господарь з сином бач, пришли на поле.
А газда каже: „вже зерно і золотить
[поволи,
Уже нам треба погадати,
Якби те жито жати!
От завтра сину йди до всіх знакомих
[і сусід
На жатву їх просить!“
Відтак обоє дальше ся побрала,
Перепелітки же з слезами розказали

Вернувши матери: «о, мамо,
Як нас лишила ти тут самих,
Жасний господар з сином умовлялись,
Що будуть завтра всіх знакомих і сусід
[прохали,

Щоб вижати житце,
Гірков-ж буде нам житє!»
Старая їм на те: «о не журить ся діти,
Спокійно тут ще можем ся лишити.
Хто на знакомих уповає, на сусід,
У того діло не горить!»

На другий день упрять в гай перепель
[злетіла.

Господарь з сином впрять пришли на поле.
«От жито вже ме синатись поволи!
Знакомі і сусіди не посвіли,
Хоть гарно їх просили —
Та треба попросити свояків,
Щоб через кілька днів
Пришли нам помагати
Отсеє жито золотее жати!»
У вечер знов перепелят вернула мати —
(Дальше буде).

Новинки

— Календар. В неділю: руско-кат.: *Нен. Зач. Пр. Богородиці*; римо-кат.: *Зенона*. — В понеділок: руско-кат.: *Міні Брм.*; римо-кат.: *Вікторії*. — Ві второк: руско-кат.: *Даниїла стовп.*; римо-кат.: *Адама і Еви*.

— Про учительську конференцію в Станиславові пишуть нам дальше: Дня 17. с. в другого дня нарад був на пленарнім засіданню відчит п. Брухнальського, інспектора шкільного у Львові на тему: „Гігієна в школі“. Предметом була лавка шкільна і вплив неправильного сидження на розвій дитини. П. прелегент на підставі образів уявляючих різні роди лавок, позицій дітей в лавках і рисунків а радше фотографій дітей, котрих будова кістки стала через неправильне сидження скривлена, виказав, який вплив має неправильне сидження на розвій фізичний дитини і его здоровля. Заглядаючи в душу присутних делегатів учителів і інспекторів окружних бачити мож було завидуване сим народам, котрі навіть над системою лавок застаналять ся можуть, коли в нашій школі вдоволять ся треба, наколи є ще яка така лавка. Квестія се дуже важна в фізичнім вихованню нашого народа, однак доси заледви спромочись може більша часть громад на який такий будинок. З огляду, що край затагнув позачку 10,000,000

на будову шкіл, можуть інтересовані круги покористуватись досвідом починеним на сім поли. Другою точкою був відчит директора учительської семінарії п. Зубчевського на тему о поборюванню неграмотности в нашім краю. Нашкідований реферат виказав, звідки беруть ся молоді аденти безграмотности, якою плямою для краю є взагалі безграмотність та які чинники дотепер борють ся з безграмотностию. Прийшов до висновку, що до поборювання безграмотности повинна взятись рада шкільна краєва і ввести в тім наурямі одноцілну акцію. Над виголошенням рефератом, попертим статистичними даними розвинулась жива дискусія, підчас якої проголошувано різні проєкти. Учителі заявляли готовість заняти ся сею справою, що мило вражало, особливо п. Яворський заявив, що учителі народні радо посвятять свій вільний час на научанє і то без надії на винагороду, а з почутя горожанського. Рефератови і дискусії пильно прислухував ся радник двора п. Дембовський, котрий приїхав на конференцію і відтак в кінцевій пращальній мові висказав ся, що радо повитав заяву жертволюбивости учителів в сім наурямі. Слідував вибір двох делегатів до виділу конференційного. Вибрані зістали два окружні інспектори п. Шлемкевич і Поваковский, котрі і дотепер в виділі засідали, а голоси на двох заступників розбились.

З порядку наступили два реферати п. Ротера професора семінарії учит. в Станиславові о *Elementarzu* і п. Т. Біленького професора учит. сем. в Самборі о *Буквари*. Реферати виголошувано частями відповідно до теми п. Ротер по польски а п. Біленький по руски. Спільні точки, схожі при обох підручниках приймаемо для обох підручників, а прочі резолюції виготовані, яко відрубні піддавав п. председатель під голосованє і збори прийняли майже одноголосно. Оба референти оперли свої еляборати на досвіді і студіюваню аналогічних підручників у других народів, переважно п. Ротер, на польских, п. Біленький на руских, ческих, німецьких, сербскім і австрійскім. П. Біленький представив таблиці увидають уклад нового *Букваря* з кольорованими образками типових слів і уклад опертий на аналітично-синтетичній методі с. є, щоби ученики мали спромогу по пізнаюю одної букви відчитувати назву типового слова. Рівнож предложив проєкт букваря для шкіл, де мова руска виступає яко краєва. По вичерпаню предмету нарад забрав голос п. радник двора Дембовський і пращачись висказав слова признаня для учасників конференції за пова-

жне і повне знаня ведене дискусій і нарад як і за умілий провід. Наради передполудневого засіданя закінчили ся о 1/2 2. Місцевий інспектор шкільний запросив учасників на представленє учеників школи ім. Чацкого. Діти представляли образок спенічний в I акті п. з. „Унія Любельска“. Представленя в шкільнім будинку уряджувані через учеників мають ся відбувати постійно і уважані є яко средство виховуюче. По полудни сего дня відбувались секційні засіданя в справі інструкції для шкіл одно- і більшеклясових і в справі плянів і зміни підручників для науки доповняючої.

Дня 18. грудня с. є третого дня обрад раджено над укладом книжок польских для шкіл висшого типу. Референтом був п. Пшепилінський, а праця ся приготуовувана через кілька літ є вислідом збірних праць так учителів шкіл більшеклясових, як також обрад конференцій учительских. Принято 35 резолюцій — а вислідом має бути праця коло видавництва нових книжок шкільних. Рівнож пленарні збори прийняли внесенє: Щоби ц. к. Рада шкільна кр. приступила до видавництва книжок руских для шкіл більшеклясових. Судовий радн. п. Піскозуб мав реферат о радах сиротинських, котрі вводят ся по громадах. Ціль дуже гарна, інституція гуманітарна, тож повинна она прийнятись в нашім краю. Рівнож предложила секція реферат про зміну інструкції для шкіл типу низшого і висшого. Праця се величезна, вимагає основних студій і з сего огляду прийнято тільки рамкові ухвали, що мають служити яко директива для виділу конференційного. Остає ще реферат о науці доповняючій в школах типу низшого і висшого і самостійні внесеня, котрих є сто кількадесят. На тім кінчить ся праця сегорічної конференції краєвої в Станиславові, а праця ся вимагала много труда і праці заводою.

— Затвердженє вибору. Цісар затвердив вибір п. Ігнатія Рихліка, директора гімназії в Ярославі, на віцепрезеса повіт. ради в Ярославі і вибір кс. Ціполита Заремби, римо-кат. пароха в Долині, на презеса а о. Володимира Сойки, руско-кат. пароха в Ціняві, на віцепрезеса повіт. ради в Долині.

— Патриотична ліга французских пань. „Univers“ оповіщує високодостойне письмо Емін. кард. секретаря стану *Mergu de Val* до пані баронової *Reille*, председательки патриотичної ліги французских пань. Князь Церкви дякує насамперед за звіт в конгресу в 1906 і в похвальних словах признає щиро апостольський і соціальний характер Ліги. Він констатує з радостію несподіваний вірст і розвиток Ліги,

Матеріали до історії зносин Галичан з Буковинцями.

Ч. 96.

Лист Григорія Воробкевича до Олександра Барвінського,
(з початку р. 1868).

(Дальше).

Два генія давно вже такими узнані предъ критичнимъ Ареопагомъ цілої Європи, Шекспиръ и Гьтте, вводили въ свої драмати духи, чарівники и чарівниці и чари, и г. Цісь яко талантъ такі по мнінію критіка славного, старав ся може слідити за тими геніями, а преці забороняють строго сочинитель критіки уводити на сцену подобні річи, звиклі у народа простого.

Не маю я часу и волі впускати ся далі въ риценсію помянутого сочиненія, але перечитайте его, шановній Господине, уважно и конечно пізнасть ваше остроуміє въ нїмъ величаві непослідоватилности и незносній фрази.

Не маю нічого більше додати и тілко собі жичу съ вами, високоповажаній Господине, въ далшій кориспондиції зіставати, якъ не буде вамъ то трудно. Очкуйте также въ корогкімъ часі (а може вже и писавъ) письмо отъ мого пріятеля Панотця Мартіновича,

которого вамъ щиро рикомандую яко человека великого знаня, енергія и здолностей на літерата руського.

Вашъ пріятель

Гр. Воробкевич.

Посилаю вамъ 5 сл. в. а. за получену Правду и другі прислани поезіи Шивченка, Федковича и д. Правду, поезіи Шивченка и другі цікаві річи прошу мені прислати, я ихъ заплачу потому. За вашъ трудъ дякуеть

вамъ щиро

Гр. Воробкевич.

Ч. 97.

Лист Григорія Воробкевича до Олександра Барвінського.

Горошівці 1. Марта 1868.

Високоповажаній Господине!

Знаете, Добродію, що розказують за Іксіона и его колесо гдєсь тамъ въ Тартарі, а то я также въ подібнім положенію знаходивъ ся ажъ до теперъ, прочитавши ваше друге віжливе и дружеске писаніє, ажъ до теперъ, кажу, и зновъ емъ долженъ написати: не встані я бути поетомъ або літератомъ руськимъ и благаю васъ, не смотрити въ мені нічого більше, якъ тілко человека желающаго добра и просвіти народу своему. А важивъ я, важивъ, ніч и день писавъ и мазаемъ и зновъ писавъ и числивъ вірши и читавемъ приміри (Шевченка, Куліша и др.) тішивъ и

смутивемъ ся, возбудивши в памяти золотіи дни юности моеи и горе мое, нанесене другими и ще більши такі мною самимъ — — — коротко сказавши, котивемъ колесо Іксіонове на гору, а воно все такі на половині дороги назадъ въ долину, въ багновину, въ прозу житія втікало — — — та nascitur ridiculus mus.

Скажіть мені, Добродію, чему руське товариство тайне? таже его ціли дуже справедливі и смиренні, чему не стараются славніші репрезентанти о понвердженій его, и здається мені, що не повинно би то трудно бути въ теперішній новій Ері конституціонального существованія Аустриі. А може Губернаторъ вашъ съ своїми партісанами тому противній? Въ рещті я готовъ 30 кр. місячно платити и то завжди при кінці року.

Бідній нашъ нардъ по едній части, що принужденъ для своі просвіти збирати мізерні лепти зусіхъ сторонъ, але по другій щастливій, що ся лишивъ тсі мерзеної богатої Арістократіі, напившей ся довольно народної крови, едній народъ, котрій на всімъ пространстві земскімъ заховуєть въ собі найчистішій условія Демократизма, але всенародної просвіти нужно якъ воздуху, безъ неі нічого ся не відієтъ а въ частноі просвіти виклюєтся тілько нова, излишкомъ незноснійшая первої Арістократіа — арістократіа едино ученихъ и просвіщеныхъ.

(Дальше буде).

